

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Paghunong sa Paggamit sa Atong mga Hinagiban sa Rebelyon

Ni Elder D. Todd Christofferson
Sa Korum sa Napulog Duha ka Apostoles

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords

Hinaot nga atong ihunong na gayod—ang paggamit—sa bisan unsa nga elemento sa rebelyon batok sa Dios sa atong mga kinabuhi ug pulihan kini og andam nga kasingkasing ug andam nga hunahuna.

Ang Basahon ni Mormon nagrekord nga sa gibanabana nga 90 ka tuig sa wala pa matawo si Kristo, ang mga anak nga lalaki ni Hari Mosiah misugod sa unsay nahimo nga 14 ka tuig nga misyon ngadto sa mga Lamanita. Adunay gihimo nga mga paningkamot nga wala magmalamposon sulod sa daghang henerasyon sa pagdala sa Lamanita nga katawhan sa pagtuo sa doktrina ni Kristo. Pero, niining higayona, pinaagi sa milagroso nga pagpanggilabot sa Balaang Espiritu, liboan ka Lamanita ang nakabig ug nahimong mga disipulo ni Jesukristo.

Mabasa nato, “Ug ingon ka seguro nga ang Ginoo buhi, seguridad kaayo kutob sa motuo, o kutob sa nadala sa kahibalo sa kamatuoran, pinaagi sa pagsangyaw ni Ammon ug sa iyang kaigsoonan, sumala sa espiritu sa pagpadayag ug sa pagpanagna, ug sa gahom sa Dios nga nagbuhat og mga milagro diha kanila—oo, sultihan ko kamo, ingon nga ang Ginoo buhi, kutob sa mga Lamanita nga mituo sa ilang pagsangyaw, ug nakabig ngadto sa Ginoo, wala gayod mobiya.”

Ang yawe ngadto sa malahutayon nga pagkakabig niini nga katawhan gipahayag sa sunod nga bersikulo: “Kay sila nahimong matarong nga katawhan; gihunong nila ang paggamit sa mga hinagiban sa ilang rebelyon, nga sila wala na makig-away batok sa Dios, ni batok ni bisan kinsa sa ilang kaigsoonan.”

Kini nga pakisayran nga “mga hinagiban sa rebelyon” parehong literal ug paghulagway

and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his

lamang. Nagpasabot kini dili lang sa ilang mga espada ug ubang mga hinagiban sa gubat apan sa pagkamasinupakon usab nila sa Dios ug sa Iyang mga sugo.

Ang hari niining nakabig nga mga Lamanita mipahayag sa ingon niini nga paagi: “Ug karon tan-awa, akong kaigsoonan, ... kini ang tanan nga atong mahimo ... nga maghinulsol sa tanan natong mga sala ug sa daghang pagpatay nga atong nabuhat, ug sa pag-awhag sa Dios sa pagtangtang niini gikan sa atong kasingkasing-kay mao kini ang tanan nga atong mahimo aron makahimo og igo nga paghinulsol sa atubangan sa Dios aron siyamotangtang sa atong lama

Hinumdomi ang mga pulong sa hari—dili lamang ang ilang sinsero nga paghinulsol misangpot sa kapasayloan sa ilang mga sala, apan gikuha usab sa Dios ang lama niadto nga mga sala ug bisan gani ang tinguha sa pagpakasala gikan sa ilang mga kasingkasing. Sama sa inyong nahibaloan, kaysa morisgo sa bisan unsang posibleng pagbalik sa ilang kahimtang sa rebelyon batok sa Dios, sila mihunong sa paggamit sa ilang mga espada. Ug sa ilang paghunong sa paggamit sa ilang pisikal nga mga hinagiban, uban sa kausaban sa mga kasingkasing, gilubong usab nila ang ilang tinguha sa pagpakasala.

Tingali mangutana kita sa atong mga kaugalingon kon unsa ang atong mahimo sa pagsunod niini nga sundanan, sa “paghunong sa paggamit sa mga hinagiban sa [atong] rebelyon” bisan unsa man kini ug mahimo gayod nga “[ma]kabig ngadto sa Ginoo” nga ang lama sa sala ug ang tinguha sa pagpakasala kuhaon gikan sa atong mga kasingkasing ug dili na gayod kita mobiya.

Ang rebelyon mahimong tinuyo o wala tuyoa. Ang nailhan nga ehemplo sa tinuyo nga rebelyon mao si Lucifer, kinsa, sa kalibotan sa wala pa dinhi sa yuta, misupak sa plano sa Amanhan alang sa katubsan ug nangagni sa uban nga mosupak usab niini, “ug, niana nga adlaw, daghan ang misunod kaniya.” Dili lisod ang pagila sa epekto niining nagpadayon nga rebelyon sa atong kaugalingong panahon.

Ang dili balaan nga tulo ka anti-Kristo sa Basahon ni Mormon—sila si Sherem, Nehor, ug Korihor—naghatag og nailhan nga pagtuon sa gihunahuna nga rebelyon batok sa Dios. Ang nagpatigbabaw nga pagtulun-an nila ni Nehor ug Korihor mao nga walay sala; busa, wala na magkinahanglan og paghinulsol, ug walay Manluluwas. “Ang matag tawo mouswag sumala sa

strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet’s imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. “I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me.”

In his reply the Prophet stated: “It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last.”

With sincere repentance, William Phelps buried his “weapons of rebellion” and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line “I did it my way.” Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be “I did it God’s way,” because truly there is no other

iyang kinaadman, ug ... ang matag tawo modaog sumala sa iyang kusog; ug nga bisan unsa ang buhaton sa tawo dili krimen.” Ang anti-Kristo mosalikway sa awtoridad sa relihiyon, naghulagway sa mga ordinansa ug mga pakigsaad isip mga pagpahigayon nga “gipahimutang sa karaang mga pari, aron sa pagpahimulos sa gahom ug awtoridad.”

Usa ka ehemplo sa ulahing mga adlaw sa gituyo nga rebelyon nga adunay mas malipayong kataposan mao ang istorya ni William W. Phelps. Si Phelps mipasakop sa Simbahan niadtong 1831 ug gisangonan nga tig-impronta sa Simbahan. Siya mi-edit sa pipila sa unang mga mantalaan sa Simbahan, misulat og daghang himno, ug miserbisyo isip tigsulat ni Joseph Smith. Walay swerte, mibatok siya sa Simbahan ug sa Propeta, gani ngadto sa punto sa paghatag og dili tinuod nga pagpamatuod batok ni Joseph Smith didto sa korte sa Missouri, nga nakatampo sa pagkapriso sa Propeta didto.

Sa kaulahian, si Phelps misulat ni Joseph nga nangayo og pasaylo. “Nasayod ako sa akong sitwasyon, nasayod ka niini, ug ang Dios nasayod niini, ug gusto ko nga maluwas kon ang akong mga higala motabang kanako.”

Sa iyang tubag ang Propeta mipahayag: “Tinuod nga nag-antos kami sa hilabihan agig sangpotanan sa imong batasan. ... Bisan pa man niana, ang kopa nainom na, ang kabubut-on sa atong Amahan nahimo na, ug kami buhi pa gihapon. ... Dali, minahal nga igsoon, kay ang gubat humana, kay managhigala sa sinugdanan mga higala pag-usab sa kataposan.”

Inubanan sa sinsero nga paghinulsol, si William Phelps mihunong sa paggamit sa iyang “mga hinagiban sa rebelyon” ug gidawat sa makausa pa sa hingpit nga pakigdait, ug wala na gayod mobiya.

Tingali ang mas delikado nga matang sa rebelyon batok sa Dios, hinuon, mao ang wala gituyo—pagbaliwala sa Iyang kabubut-on sa atong mga kinabuhi. Daghan kinsa wala gayod maghuna-huna og tinuyo nga rebelyon ang nagsupak gihapon sa kabubut-on ug pulong sa Dios pinaagi sa pagpadayon diha sa ilang kaugalingong dalan nga walay pagtagad sa balaanong giya. Nakahinumdom ko sa kanta mga katuigan ang milabay nga hinimo sa sikat nga mang-aawit nga si Frank Sinatra nga adunay panapos nga linya “Gihimo ko kini sumala sa akong paagi.” Sa pagkatinuod sa kinabuhi adunay daghang luna alang sa per-

way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: "They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church."

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become "weapons of rebellion." Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

"But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

"Therewith bless we God, even the Father;

sonal ug indibidwal nga kapilian, apan kon bahin na kini sa kaluwasan ug kinabuhing dayon, ang atong tema sa kanta kinahanglang "Gihimo ko kini sumala sa paagi sa Dios," kay sa pagkatinuod lang walay laing paagi.

Pananglitan, ang ehemplo sa Manluluwas kalabot sa bunyag. Siya nagpabunyag isip pagpakita sa iyang kamaunongon sa Amahan ug isip ehemplo ngari nato:

"Iyang gipakita ngadto sa mga anak sa katawhan nga, sumala sa unod gipaubos niya ang iyang kaugalingon atubangan sa Amahan, ug gipamatud-an niya ngadto sa Amahan nga siya magmasulundon ngadto kaniya sa pagtuman sa iyang mga sugo. ...

"Ug giingnan niya ang mga anak sa mga tawo: Sunod kamo kanako. Mao nga, hinigugma kong kaigsoonan, kita ba makasunod kang Jesus gawas kon kita andam nga motuman sa mga sugo sa Amahan?"

Walay "akong paagi" kon kita mosunod sa ehemplo ni Kristo. Ang pagsulay sa pagpangita og laing agianan paingon sa langit nahisama sa walay pulos nga pagtrabaho sa Tore sa Babel imbes nagtutok ni Kristo ug sa Iyang kaluwasan.

Ang mga espada ug ubang mga hinagiban nga gihunong sa paggamit sa mga kinabig nga Lamanita mao ang mga hinagiban sa rebelyon tungod sa paagi sa ilang paggamit niini. Kadtung sama nga mga matang sa mga hinagiban nga anaa sa mga kamot sa ilang mga anak nga lalaki, nga gigamit agi og pagpanalipod sa pamilya ug kagawasan, dili gayod mga hinagiban sa rebelyon batok sa Dios. Ingon usab niana ang mga hinagiban nga anaa sa mga kamot sa mga Nephita: "wala sila makig-away alang sa usa ka monarkiya ni sa gahom apan ... nakig-away alang sa ilang mga panimalay ug sa ilang mga kalingkawasan, sa ilang mga asawa ug sa ilang mga anak, ug sa ilang tanan, oo, alang sa ilang mga tulumanon sa pagsimba ug sa ilang simbahan."

Sa samang paagi, adunay mga butang sa atong mga kinabuhi nga tingali murag wala lang o gani klaro kaayo nga maayo apan gigamit sa sayop nga paagi nga nahimong "mga hinagiban sa rebelyon." Ang atong pagpamulong, pananglitan, makapadasig o makapasakit. Sama sa gisulti ni Santiago:

"Apan walay makamanso sa dila. Daotan kini ug dili kapugngan ug puno sa hilo nga makamatay.

"Ato kining gigamit sa pagpasalamat sa atong

and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Ginoo ug Amahan ug sa pagtunglo sa atong isig-katawo nga gibuhat sama sa dagway sa Dios.

“Ang mga pagpasalamat ug pagtunglo mogula sa mao rang baba. Mga igsoon, dili kini angayng mahitabo.”

Adunay daghang diskurso karon sa publiko ug sa personal nga dili maayo ug dili mabination. Adunay daghang panagsultihanay nga malaw-ay ug mapasipad-on, bisan diha taliwala sa kabatan-onan. Kini nga matang sa pagpamulong, usa ka “hinagiban sa rebelyon” batok sa Dios, “puno sa hilo nga makamatay.”

Ikonsiderar ang laing ehemplo sa butang nga maayo apan mahimong mosangpot sa pagbatok sa balaanong mga giya—ang trabaho sa tawo. Ang usa ka tawo makakaplag og tinuod nga katagbawan diha sa propesyon, bokasyon, o serbisyo, ug kitang tanan nakabenepisyo sa unsay nakab-ot ug nahimo sa maunongon ug talentado nga mga tawo diha sa daghang natad sa buluhaton.

Sa gihapon, posible kini nga ang kamaunongon sa trabaho mahimong maoy labing tutokan sa kinabuhi sa tawo. Dayon ang tanang lain pang butang mahimong ikaduha na lang, lakip na ang bisan unsa nga mahimong isulti sa Manluluwas kalabot sa panahon ug talento sa usa ka tawo. Alang sa mga lalaki, ug alang sa mga babaye usab, ang dili pagpadayon sa lehitimo nga mga oportunidad alang sa kaminyoon, ang kapakyas sa pag-unong ug pagbayaw sa kapikas sa usa ka tawo, ang kapakyas sa pag-amuma sa mga anak sa usa ka tawo, o gani ang tinuyo nga paglikay sa panalangin ug responsibilidad sa pagmatuto og anak alang lamang sa kalamboan sa pagpanarbaho makapahimo sa dalaygon nga kalamposan ngadto sa usa ka matang sa rebelyon.

Ang laing ehemplo may kalabotan sa atong pisikal nga kaayohan. Si Pablo nagpahinumdom nato nga kinahanglan nga atong himayaon ang Dios diha sa lawas ug sa espirituug nga kini nga lawas mao ang templo sa Espiritu Santo, “dili kamo ang tag-iya sa inyong kaugalingon kondili ang Dios.” Sa ingon niana, lehitimo ang atong interes sa paggahin og panahon sa pag-atiman sa atong mga lawas kutob sa atong mahimo. Pipila nato moabot sa kinatumyan sa pagpasundayag nga bag-ohay lang natong nakita sa mga nakab-ot sa mga atleta sa Olympic ug Paralympic, ug pipila nato nakasinati sa mga epekto sa katigulangon, o sa unsay gitawag ni Presidente M. Russell Ballard og “nagkaluag na ang mga roska.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming "a saint through the atonement of Christ the Lord." It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too "never [will] fall away."

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are "brought to sing [the song of] redeeming love." Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

Apan, mituo ko nga malipay ang atong Tiglalang kon buhaton nato ang atong labing maayo sa pag-atiman sa Iyang maanindot nga gasa nga mao ang pisikal nga lawas. Usa kini ka timailhan sa rebelyon ang pagdaot sa lawas sa usa ka tawo, o pag-abuso niini, o kapakyas sa paghimo sa unsay mahimo sa usa ka tawo aron magpadayon og usa ka himsog nga estilo sa kinabuhi. Sa samang higayon, ang pagpangandoy sa walay pulos nga butang ug naghinobra nga pagdayeg sa pamorma, panagway, o sinina sa usa ka tawo mahimong usa ka matang sa rebelyon sa laing bahin nga paghinobra, nga modala sa tawo ngadto sa pagsimba sa gasa sa Dios imbes sa Dios.

Sa kataposan, ang paghunong sa paggamit sa atong mga hinagiban sa rebelyon batok sa Dios nagpasabot lang nga motugyan ngadto sa pagdani sa Balaang Espiritu, mosalikway sa kinaianhon nga pagkatawo, ug mahimo nga "usa ka santos pinaagi sa pag-ula ni Kristo ang Ginoo." Nagpasabot kini nga unahon ang unang sugo sa atong mga kinabuhi. Nagpasabot kini nga ipatigbabaw ang Dios. Kon ang atong gugma sa Dios ug ang atong determinasyon sa pagserbisyo Kaniya sa tibuok natong gahom, hunahuna, ug kusog nahimong bulawanong pamaagi diin kita mohukom sa tanang butang ug mohimo sa tanan natong mga desisyon, atong ihunong ang paggamit sa atong mga hinagiban sa rebelyon. Pinaagi sa grasya ni Kristo, ang Dios mopasaylo sa atong mga sala ug mga rebelyon kaniadto ug motangtang sa mga lama niadto nga mga sala ug mga rebelyon sa atong mga kasing-kasing. Moabot ang panahon, Iya man ganing tangtangan ang bisan unsang daotan nga tinguha, sama sa Iyang gibuhay niadto nga kinabig nga Lamanita kaniadto. Human niana, kita usab "dili na gayod mobiya."

Ang paghunong sa paggamit sa atong mga hinagiban sa rebelyon mosangpot ngadto sa talagsaong kamaya. Uban sa tanan nga nakabig ngadto sa Ginoo, kita "gidala aron moawit sa [awit sa] matubsanong gugma." Ang atong Langitnong Amahan ug ang Iyang Anak, ang atong Manunubos, nakapamatuod sa ilang walay kinutoban nga pasalig sa atong labing dakong kalipay pinaagi sa hilabihan ka dako nga gugma ug sakripisyo. Nasinati nato ang ilang gugma matag adlaw. Sa pagkatinuod mahimo natong tugbangan sa atong gugma ug kamaunongan. Hinaot nga atong ihunong na gayod—ang pag-

gamit—sa bisan unsa nga elemento sa rebelyon
batok sa Dios sa atong mga kinabuhi ug pulihan
kini og andam nga kasingkasing ug andam nga
hunahuna. Sa ngalan ni Jesukristo, amen.